

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Ladislava Hejtmánka a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci stěžovatele **M., a. s.**, zastoupeného JUDr. Tomášem Dvořáčkem, advokátem se sídlem v Rychnově nad Kněžnou, Javornická 1560, za účasti **Finančního ředitelství v Hradci Králové** se sídlem v Hradci Králové 2, Horova 17, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 31. 5. 2005, č. j. 31 Ca 282/2004 - 25,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 31. 5. 2005 č. j. 31 Ca 282/2004 - 25 byla zamítnuta žaloba stěžovatele proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Hradci Králové (dále jen „finanční ředitelství“) ze dne 22. 11. 2004, č. j. 2438/150/2004-ŠM, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti platebním výměrům Finančního úřadu v Dobrušce ze dne 14. 1. 2004, č. j. 1032/04/254970/8571, 1033/04/254970/8571, 1034/04/254970/8571 a 1035/04/254970/8571 na penále daně z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období od 1. 8. 2001 do 30. 11. 2001. V odůvodnění rozsudku krajský soud uvedl, že se neztotožňuje s námitkou stěžovatele, že důvodem nicotnosti rozhodnutí správce daně je uvedení údaje o dlužné dani, době prodlení a sazbě penále na druhé straně platebního výměru. Z platebních výměrů je jednoznačné, že na první straně před podpisem a otiskem úředního razítka obsahují výslovný odkaz na další stranu rozhodnutí s tím, že je na ní uveden výpočet vykázaného penále. Je-li ve výroku rozhodnutí výslovný odkaz na další list, který je součástí rozhodnutí, údaje uvedené na tomto

listu jsou součástí platebního výměru a takové rozhodnutí nelze označit za nicotné. V této souvislosti odkázal krajský soud na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu např. rozsudek sp. zn. 1 Afs 24/2004. Stejně tak krajský soud neshledal nicotnost rozhodnutí správce daně ze dne 13. 11. 1998 č. j. 26667/98/254973/564 a rozhodnutí finančního ředitelství ze dne 20. 9. 1999 č. j. 1005/130/1999-ŠK, protože se nejedná o rozhodnutí ve smyslu § 78 odst. 3 s. ř. s. Takovým rozhodnutím jsou pouze platební výměry na daňové penále ze dne 14. 1. 2004, proto se krajský soud nezabýval jednotlivě ani konkrétními námitkami, které vůči uvedeným rozhodnutím žalobce uplatnil. V důsledku toho, že krajský soud neshledal námitky vůči rozhodnutí finančního ředitelství ze dne 22. 11. 2004 opodstatněné, neshledal nezákonné ani nicotné platební výměry na daňové penále, které napadenému rozhodnutí předcházely.

V kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě stěžovatel namítal, že podle jeho názoru patří mezi základní náležitosti rozhodnutí vydaného v daňovém řízení i výrok s uvedením právních předpisů a dále i tzv. ostatní základní náležitosti podle ust. § 32 odst. 7 zákona o správě daní a poplatků, což je podle ust. § 46 odst. 4 citovaného zákona v případě platebního výměru i základ daně a vyměřená daň, dále podle odst. 7 citovaného ustanovení i rozdíl mezi daní původně vyměřenou a daní stanovenou. Je proto nesporné, že základní náležitosti daňového rozhodnutí nelze omezovat jen na náležitosti uvedené v ust. § 32 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků, ale je nutné respektovat i další v podstatě upřesňující ustanovení zákona, podle kterých je daň předepisována. V rozhodnutí správce daně ze dne 13. 11. 1998, č. j. 26667/98/254973/5645 (platební výměr, jímž byla vyměřena DPH za zdaňovací období roku 1996), byla vyměřena DPH bez uvedení období, za které je doměřena, s tím, že rozpis základu daně je uvedený na dalším listě. V kontextu nálezu Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 772/02 ze dne 3. 11. 2003 má stěžovatel za to, že tento platební výměr je neurčitým aktem, proto měl krajský soud přihlídnout k jeho nulitě z úřední povinnosti. Stěžovatel se dále domnívá, že dodatečné platební výměry ze dne 14. 11. 2004 (správně 14. 1. 2004, ale vzhledem k dále uvedeným číslům jednacím i celkovému obsahu kasační stížnosti se zjevně jedná o písarskou chybu) č. j. 1032/04/254970/8571, č. j. 1033/04/254970/8571, č. j. 1034/04/254970/8571, č. j. 1035/04/254970/8571 jsou neplatné pro svoji neurčitost a nesrozumitelnost, přičemž v konkrétních důvodech odkázal na předchozí část kasační stížnosti. Stěžovatel dále uvedl, že za nicotné rovněž považuje rozhodnutí finančního ředitelství ze dne 20. 9. 1999 č. j. 201005/130/1999-Šk (jímž bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti rozhodnutí správce daně, kterým neověřil neplatnost platebního výměru ze dne 13. 11. 1998, č. j. 26667/98/254973/5645 na DPH za zdaňovací období roku 1996), neboť trpí stejnými nedostatky, a navíc je opatřeno razítkem, které nemá náležitosti úředního razítka podle vyhlášky Ministerstva vnitra č. 435/1990 Sb. Z těchto důvodů stěžovatel navrhl, aby napadený rozsudek byl zrušen.

Finanční ředitelství ve vyjádření odkázalo na obsah odůvodnění svého rozhodnutí a navrhlo zamítnutí kasační stížnosti jako nedůvodné.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom shledal vady uvedené v odst. 3 citovaného ustanovení, k nimž musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Podle ust. § 32 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků jsou základními náležitostmi rozhodnutí označení oprávněného správce daně, který rozhodnutí vydal, číslo jednací, případně i číslo platebního výměru, datum podpisu rozhodnutí, které je dnem vydání

rozhodnutí, přesné označení příjemce rozhodnutí, výrok s uvedením právních předpisů, podle nichž bylo rozhodováno, a jde-li o peněžité plnění, také částka a číslo účtu příslušné banky, na něž má být částka zaplacená, lhůta plnění, poučení o místu, době a formě podání opravného prostředku s upozorněním na případné vyloučení odkladného účinku a vlastnoruční podpis pověřeného pracovníka správce daně s uvedením jména, příjmení a funkce a otisk úředního razítka se státním znakem.

Podle odst. 7 citovaného ustanovení chybí-li v rozhodnutí některá z ostatních základních náležitostí, která dle povahy rozhodnutí musí být jejím obsahem, nebo odůvodnění v případech, kdy je zákon předepisuje, a nejde-li jen o zřejmou chybu v psaní či počítání, má to za následek neplatnost rozhodnutí. Splnění podmínek neplatnosti ověří správce daně, který rozhodnutí vydal.

Z obsahu žaloby Nejvyšší správní soud zjistil, jak uvedl i krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku, že veškeré žalobní námitky směřovaly pouze proti rozhodnutí správce daně ze dne 13. 11. 1998, č. j. 26667/98/254973/5646, kterým byla stěžovateli dodatečně vyměřena DPH za zdaňovací období roku 1996 a proti rozhodnutí finančního ředitelství ze dne 20. 9. 1999, kterým bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti rozhodnutí správce daně, jímž neověřil neplatnost tohoto platebního výměru. Tato rozhodnutí však nebyla předmětem soudního přezkumu, neboť již samotným porovnáním faktického obsahu těchto rozhodnutí (na jedné straně rozhodnutí týkající se daně z přidané hodnoty za zdaňovací období roku 1996, jejichž náležitosti stěžovatel v kasační stížnosti i žalobě zpochybňuje, na druhé straně bylo žalobou napadeno rozhodnutí žalovaného o zamítnutí odvolání stěžovatele proti platebním výměrům na penále daně z přidané hodnoty za zdaňovací období od 1. 8. 2001 do 30. 11. 2001). Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěrem krajského soudu i v tom, že tato rozhodnutí nejsou ani podkladová rozhodnutí ve smyslu ust. § 75 odst. 2 s. ř. s. ve vztahu k napadenému správnímu rozhodnutí. Proto se těmito žalobními námitkami nemohl krajský soud zabývat. Stížní body jsou koncipovány v podstatě shodně jako žalobní body, může ve vztahu k nim Nejvyšší správní soud pouze konstatovat, že se týkají rozhodnutí, které nejsou, a ani nemohou být, předmětem přezkoumání v dané věci.

Stěžovatel pak ve své kasační stížnosti uvádí, že „pro své tvrzení (o neplatnosti platebních výměrů na penále na DPH) má shodné námitky jak jsou uvedeny v čl. II. této stížnosti“. Nejvyšší správní soud z obsahu žaloby zjistil, že stěžovatel se domáhal, aby krajský soud rozhodl, že tato rozhodnutí jsou nicotná. Krajský soud jejich nicotnost neshledal a tento svůj názor opřel o ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu (konkrétně o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 9. 2004 č. j. 1 Afs 24/2004 - 44). Stěžovatel však v kasační stížnosti pouze znovu opakuje stejné důvody, které již uplatnil v žalobě, přičemž neuvádí žádnou argumentaci, jíž by právní názor krajského soudu nějak zpochybňoval. Za této situace Nejvyšší správní soud nemá žádný důvod, aby se od této ustálené judikatury odklonil, a s právním názorem, z něhož vycházel krajský soud, se plně ztotožňuje. Pouze upřesňuje, že citovaný rozsudek byl publikován pod č. 377/2004 Sb. NSS.

Pokud stěžovatel v kasační stížnosti namítal, že otisk úředního razítka na rozhodnutí finančního ředitelství ze dne 20. 9. 1999 není v souladu s vyhláškou Ministerstva vnitra, což způsobuje jeho nicotnost, jedná se o námitku zcela nepřípadnou, protože, jak již uvedl krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku, toto rozhodnutí týkající se doměření DPH za rok 1996 nebylo předmětem přezkumu, neboť se nejednalo o napadené správní rozhodnutí, ani o podkladové rozhodnutí ve smyslu ust. § 75 odst. 2 s. ř. s. Nejvyšší správní soud

se s tímto právním názorem plně ztotožňuje, neboť je nesporné, že v daném správním řízení byly přezkoumávány platební výměry na penále na DPH za zdaňovací období od 1. 8. 2001 do 30. 11. 2001.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem podle § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto mu nevzniklo právo na náhradu nákladů řízení a finančnímu ředitelství žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. října 2006

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu